

Autor: Aidan Rankin

Zelená politika by měla být politicky nekorektní a bojovat s myšlenkou lineárního, univerzálního pokroku

V poslední době dochází ke nárůstu znepokojivého trendu ve městech „prvního světa,“ stejně jako v domorodých společenstvích. Je to trend, který zpochybňuje skutečný význam vzdělávání. Díky tomuto trendu mizí po celém světě knihy z polic.

Není to v důsledku finančních škrťů, nýbrž kvůli propuknutí epidemie „politické korektnosti“. Učitelé odstraňují z knižních regálů knihy o vojenských hrdinech, objevitelích, lovcích a dobyvatelích, na základě „imperialistických“, „rasistických“ nebo „sexistických“ názorů, čímž přispívají k odcizení a kriminalitě svých žáků a v širším smyslu i odcizení jejich škol od komunit, kterým slouží. Vnucením této formy cenzury „pokrokoví“ učitelé oslabují místní kultury, namísto toho, aby je podporovali vytvářením dalších vzdělaných vrstev. Jejich činnost se tak stává antipedagogickou. Podkopává pevně zakořeněné tradice, avšak nepřispívá ničím, co by nahradilo jejich místo – ničím, kromě cynismu, nihilismu a pocitu ukřivdnosti, kterým vyplňují vzniklou prázdnotu.

Jako příklad můžeme uvést školu v kanadském Labradoru, kde je lov odsuzován modernistickými, Západem vychovanými učiteli a to i oproti faktu, že žáky této školy tvoří **Inuité** [1], lidé obývající subarktickou oblast, jejichž zdroj obživy tvoří odnepaměti trvale udržitelný způsob lovu a kteří zvířata, které lovili, uctívali.

Inuité neprezentují svoji společnost jako ideální, jejich se však společnost vyvinula legitimně. Vytvořili si během staletí života nomádských pastevců vlastní společenský systém, právo a vlastní názor na místo člověka ve světě, což úspěšně fungovalo do doby, než přišla větší a arogantnější kultura, která jim začala vnucovat vlastní postoje. V minulosti představovali pro Inuity největší nebezpečí misionáři. Poté správci, kteří se domnívali, že pro lidi je vždy lepší „usadit se“, žít v domech a nakupovat v supermarketech, namísto lovu v „odlehklých“ oblastech, které jsou přece vhodnější pro těžbu surovin a vojenské základny. A teď hlavní

nebezpečí přichází od „pokrokových“ západních pedagogů, aktivistů a, což je ironie, zastánců hodnot „svobody“ a „práv“.

V údajně rozvojovém světě způsobily liberální, západní elity ve své snaze vnutit uniformní model společnosti, nové rozdělení společnosti. Vznikla fragmentovaná společenství, jejichž problémy jsou podobné problémům, které mají ostatní podrobení „domorodci“. V inuitských osadách nabyl alkoholismus, rozpad rodin a domácí násilí endemického rozměru a míra sebevraždy patří mezi nejvyšší na světě. Dále na sever pak Inuité, kteří znovuzískali určitou míru vlastní samosprávy, byli donuceni k závislosti na sociálních dávkách, „environmentalisty“ kteří napadali jejich způsob lovu a kladení pastí.

Myšlení, které stálo za původním přinucením Inuitů k usazení, bylo inspirováno falešnou vírou v názor, že historie se vyvíjí po přímé linii „pokroku“, pohybující se nevyhnutelně kupředu, brutálně válčující přes místní zvláštnosti a jedinečné kultury, vedouce nás směrem k ještě větším státním útvarům a k více globální kultuře. Tuto představu historické nevyhnutelnosti, by měla ekologická politika, pokud chce mít nějaký smysl, napadat. Ekologičtí aktivisté se však až příliš často spojují s pokrokovými šovinisty, kteří o sobě prohlašují, že jsou proti ekonomické globalizaci a zároveň bojují za globalizaci kultur.

Zelená politika by měla být kulturně konzervativní. To neznamená, že by měla být „pravicová“ v obecném smyslu. Znamená to, že by měla obsahovat kritiku myšlenky pokroku a usilovat o navrácení přirozené rovnováhy mezi ekonomikou, společenskými a lidskými vztahy a naší planetou. Tradiční konzervativci (*High Tories*) našli svého času společná východiska s utopickými socialisty ve svém odporu k excesům průmyslové revoluce. Podobně i dnes může být nalezeno pojitko mezi konzervativci, kteří si cení tradice nad změnou, malých podniků nad velkými korporacemi a socialisty, kteří upřednostňují místní komunity před centralizovanými vládami a spolupráci před centrálním plánováním.

Skutečný ekologista nemusí být vůbec žádné „politické zvíře“ (zřejmě jde o narážku na satirický rozhlasový pořad *Political Animal*, který uvedla stanice BBC4 – pozn. překladatel), jeho názory by měly odrážet praktický zdravý rozum obyčejných lidí. Měl by věřit, společně s Aristotelem, že politické instituce se vyvíjí organicky a že by zde měly být limity ve velikosti států. S Edmundem Burkem, kritikem Velké francouzské revoluce, by pak měl zastávat názor, že „práva“ mají malý význam bez kulturních kořenů a že jedinou skutečnou společenskou smlouvou je „společenství nejen mezi těmi živými, ale i mezi těmi co zemřeli a těmi, co se ještě nenarodili“.

Chyba, kterou učinilo mnoho současných Zelených je ta, že se málo spojují s těmi, kdož chtějí zachovat (*conserve, conservare*) tradiční způsoby života a více s těmi, kdo usilují vnutit „politicko korektní“ fundamentalismus, který poskytuje ekonomické globalizaci kulturní podporu. Politicko korektní fundamentalisté popírají, že se lidská společenství vyvíjí přirozeně různými způsoby. Ať už to jsou levičáci nebo neoliberálové, upřednostňují abstraktní práva před věky nashromážděnou moudrostí.

Jako dřívější totalitní hnutí, současná politická korektnost bují díky rituálnímu denuncianství.

Ti kdo odmítají myšlenku, že mužská a ženská role je zaměnitelná, jsou „sexisté“, ti kdo věří v silnou obrannou politiku jsou „militaristé“, ti kdo odmítají volný pohyb pracovní síly a kapitálu jsou „xenofobové“.

Ekologisté, kteří akceptují dnešní politicko korektní definici „pokroku“ jednají proti základní logice zelené politiky. Základem toho být Zelený je totiž snaha o uchování kultur, uznání že lidská rozmanitost (diverzita) je součástí „biodiverzity“. **Zelená politika by měla být hrdě politicko nekorektní a měla by bojovat s tyranií univerzálního pokroku.**

Článek Aidana Rankina: *Why greens should be politically incorrect* vyšel v časopise *The Ecologist* dne 12. června 2000.

Poznámka:

[1] O tom, jak politická korektnost mate pojmy může posloužit i samo pojmenování tohoto etnika – jak uvádí **Wikipedia**: „*pojmenování „Eskymák“ (Eskimo) je v Kanadě a Grónsku považováno za urážku; od r. 1977 je oficiálně prosazováno etnonymum „Inuité“ (Inuit), které uznala i vláda Kanady, pro všechna eskymácká etnika – ovšem Eskymáci na Aljašce, Aleutech a na Sibiři jej odmítají používat a preferují svá vlastní sebeoznačení.*“ Problematikou pojmenování Eskymák/Inuita se rovněž věnuje článek Michaela Stanovského „*Eskymák nebo Inuita (nebo Nanuk)?*“, který vyšel v *Severských listech* dne 27. ledna 2007.